

מה אהבתי

הק"ב לעידוד שניים מקרא ואחד תרגום, בקיאות בפרשה ומפרשי החזו"ה • לזכר מ"ה קדושי מירון

רוח הקודש
של גנבים
בעין הפרשה

שני סוגי
מיאון
כתרגומו

ישועה
בשלש דקות
סיפורו של שבת

כשהתרגום מוסיף
ארבע תיבות
מתחילים משמו"ת

הזיכרון חזר בבהירות, ומה קרה לחשבון הבנק?

מאבדים כח הזכרון מכל אדם, ודבר זה ברור ומוסכם מכל חכמי הרפואה, נכנסו הדברים לעמקי לבבו... ועשה לעצמו 'חשבונו של עולם', האם הוא שומר על העיניים אם לא, ונוכח לראות בעצמן שאכן... על המשמר... ולדאבון לב עיניו מופקרות והוא נכשל בקביעות.

מיד קיבל על עצמו להיכנס לספר לוחמי מלחמות ה' ולחזור לשמור על העיניים, ולחזוק הדבר קיבל על עצמו גם ללמוד בספר 'מחזה עיניים', כשאותו רצון עז להחזיר לעצמו את חוש הזכרון גובר על פיתויי היצר הרע.

אכן, לא עברו ימים אחרים וכבר מרגיש בעצמו שיפור ניכר הן במצב הזכרון והן בשאר עיניו הבריאות (ולראשונה מזה עידן ועיניים שחשבון הבנק לא היה במיניס)...

(באר הפרשה, חקת תשפ"ג)

השכחה שאחזה בו ומה ניתן לעשות לחזק ולשפר את הזכרון, ועשו לו בדיקות שונות, וכולם העלו חרס בידם, ממש כסומים המגשישים באפילה, עד שביום ג' פר' שלח אמר לו הרופא שאחרי כל הבדיקות עדיין עומדים אנו באותו מקום שהיינו בתחילה, ונשארנו בצע"ג...

ביום חמישי של פרשת שלח (השתא, תשפ"ג) הקשיב הלה לשיעור בענייני הפרשה, ובתוך הדברים נזכרו דברי 'מחזה עיניים' (שהובא באותו שבוע ב'באר הפרשה') שמביא מעשה באחד שבא לפני אחד מגדולי דורו וביקש ממנו עצה וסגולה לזכרון. כי מרגיש בעצמו אשר חוש הזכרון הולך ונחלש מיום ליום ל"ע, נענה לו אותו גדול, מה לך לבקש ממני עצות כאשר אתה בעצמך אומר פעמיים באהבה בכל יום תמיד את העצה הטובה לזכרון, והיא ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם וכי' למען תזכרו'... ומביא שם כי ההסתכלות בעבירה והרהורי עבירה הם המה

חיים למוצאייהם

חזית אמונית בפרשת השבוע
מגדולי הדורות זיע"א ויבנח"א

אֲשֶׁר מַחְזֶה... יַחְזֶה נֶפֶל וְגַלְוֵי עֵינַיִם (במדבר כ"ד, ד')
הביטו וראו במעשה פלא והפלא ממש שהתרחש זה עתה ממש - כפי שקיבלנו ממרא דעובדא.

הלה, הינו איש צעיר לימים, אשר כבר תקופת זמן אין חוש הזכרון אצלו בתקפו, ול"ע הוא מרבה לשכוח הן דברי תורה והן להבדיל בענייניו דעלמא, גם סבל בנוסף מכמה ענייני בריאות, מלבד הפרנסה שלא היתה אצלו כראוי, והחל לחקור ולדרוש ברופאים להבין מהי סיבת

בעין הפרשה

מבט והגות לפרשת שבוע

"רוח הקודש" של הגנב מלמדת פירוש חדש בפרשת בלק

וַיִּשֶׂם ה' דָּבָר בְּפִי בַלְעָם... (במדבר כ"ג, ה')

לילה, כבר אחר חצות, כל בני העיירה נמים את שנתם. רק השמש הנאמן עומד על משמרתו ומנקה את בית הכנסת.

והנה לפתע מבחין השמש במי שהיה נקרא בפי

אל איזה בית כדאי הפעם לפרוץ, והיכן נמצא בו הארנק, הממון או הכספת."

בכך מבאר הסבא מנובהרדוק את פשר התנהגותו של בלעם: בלעם זוכה לדבר עם הקב"ה, והוא שם את המילים בפיו, אבל הוא אינו משכיל להשתמש עם כוחות אלו לטוב, נמנעל אותם לקללה, לרווח של כבוד וממון בדרכים עקלקלות ולא ישרות.

הוסיף על כך החפץ חיים, כי בפרשת בלק, אין שום הפסקה, המבדילה בין ענין לענין, לא סתומה ולא פתוחה. וזאת מדוע? אלא שהרווחים בין הפרשיות ניתנו כדי ליתן רווח למשה להתבונן בין פרשה לפרשה, כי נביא אמת מבין שדבריו של הקב"ה חשובים הם כדי ללמוד אותם היטב ולהתבונן בהם כפי הצורך, ולשם כך הוא זקוק לרווחים הללו - כדי להתבונן. אך בלעם, אמנם היה נביא, אך לא הייתה בו מעלתם של נביאי ישראל, ולכן לא נצרך הוא לרווחים הללו, כי בלאו הכי הוא לא מתבונן, וזה מה שמביא אותו להשתמש עם הנבואה והרווח הקודש לקללה ולא בברכה...

כל 'הגנב של העיירה', והנה, הוא צועד לכיוון ארון הקודש, מנשק את הפרוכת ומתחיל לבכות: 'אנא ברחמיך הרבים, תן לי רוח הקודש!!' וחזר על בקשתו כמה וכמה פעמים, בתפילה נרגשת מעומק הלב.

השמש לא יכול היה יותר להתאפק, והחליט להיחשף בפני הגנב: "אמור נא, לשם מה נצרך אתה לרווח הקודש? במה היא תועיל לך?"

ענה לו הגנב: "מדוע פליאה היא בעיניך? יודע אתה כמה עבודתי קשה ומפרכת. החשבת מעודך כמה גבורה נצרכת לגנב לפרוץ אל בית לא לו כשהוא סגור ומסוגר, ולא עוד כאשר כבר הגעתי אל הבית המדובר, כמה קשה למצוא את ארנקו של בעל הבית, או את מקום המחבוא של הכסף המזומן שלו? הרי לא פעם קרה שאחרי שעות של עמל ויגיעה לא הצלחתי במשימתי, והארנק לא נמצא, ולא הבאתי טרף אל ביתי. ואת כל החיפושים הללו אני עושה בפחד ובאימה שמא מי מבני הבית יתעורר ויפריע לי בעבודתי המייגעית...!!!! אילו היה לי רוח הקודש, כל זה היה נחסך ממני, הרי רוח-הקודש היתה מגלה לי מיד

מתחילים משמו"ת

עצות והיגדים על מצוות קריאת
"שניים מקרא ואחד תרגום"

"והתרגום מפרש קוצר העברי"

אחרי שלש עצירות, 'ברקסים' שעשתה לו האתון, כאשר עמדה לו בדרכו, דחקה אותו בגדר האבנים, מחצה רגלו והוכיחה אותו על מרוצתו לעקור אומה שחוגגת שלש רגלים.

אחרי שלש פעמים, שלשה נסיונות של קללה לא מוצלחים, 'בתלת זימני הוי חזקה', בלק ושריו מאוכזבים, מבינים שבלעם הוא כשלון מוחץ ולא ממנו תצא הישועה. ולכן רומזים לו כי מוטב שיזדרז לברוח לו אל ארצו.

וכאן, רגע לפני שבלעם עוזב, מגורש לביתו בבושת פנים, מספרת התורה בסוף הפרשה, כי מבקש הוא בתחינה את רשות הדיבור שוב, וכה אומר: "וַעֲתָה הֲנִי הוֹלֵךְ לְעָמִי, לְכֹה אֵיעֶצֶךָ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָעָם הַזֶּה לְעַמְּךָ בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים" (במדבר ד, ט).

אתה משפּשף את העינים בתמהון, קורא את הפסוקים ולא מבין. בלעם מכנה את דיבורו כמתן 'עצה', אולם לא נמצא בדבריו שום עצה מה יוכל לעשות בלק נגד עם ישראל. מה זה 'אֵיעֶצֶךָ' שכתוב פה? אכן יש בהמשך עוד כל מיני משפטים של נבואות, ברכות וקללות, קללות שהפכו לברכות, אבל איפה יש פה עצות?!

רש"י נדרש לשאלה זו, ומשיב, כי "מקרא קצר הוא זה", והיינו כי הגם שמתוך לשון הפסוק נראה כאילו כולו מאמר אחד רצוף, באמת אין הדבר כן, אלא הפסוק מחולק למעין שני חלקים, ויש לחלקו לשני דיבורים נפרדים.

ראשית, "לְכֹה אֵיעֶצֶךָ" - להכשילם. ועוד זאת אומר לך, הוסיף בלעם: "אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָעָם הַזֶּה לְעַמְּךָ בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים" - כלומר, בנוסף אגלה לך, מה שעתידיים ישראל להרע ול'למוחץ' את מואב באחרית הימים.

רש"י לא מאריך בראיות והוכחות לדבריו, ואינו מבקש הסכמות לפירושו המחודש, אלא רק מציין כי "מקרא קצר הוא זה ... והתרגום מפרש קוצר העברי", והיינו שאם תבוא ותשאל מנין לי פירוש זה? אענה לך שמקור הדברים הוא בתרגום, שביאר שהפסוק כמו קיצר מעט

הקודם): "תדע שבלעם השיא עצה זו להכשילם ולהחטיאם, שהרי נאמר (במדבר לא, טו) 'הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם'."

...

לפעמים יש ששואלים מה טעם יש לקרוא 'שנים מקרא ואחד תרגום', מה פשר החיוב הזה לגרוס את התורה גם 'ארמית', אבל נדמה שאחרי שטועמים כך את הרש"י, אחרי שמבינים כמה מתוק ומתומצת הוא התרגום, הרי שאין בכלל שאלה!

דברי התרגום ברוח הקודש נאמרו (מגילה ג, ז) זאת כולם יודעים, מילותיו הם חלק בלתי נפרד מהתורה, אך אם היינו 'צריכים חיזוק' לידע ולהבין גדול מעלתו ונחיצותו, אם נבקש - קטני אמנה שכמונו - ללמוד על תרומתו וחשיבותו להבנת סוגיות התורה, הרי שהדוגמא הנזכרת למעלה, יכולה קצת לסייע.

הדוגמא הזו יש בה כדי להוכיח ולהבהיר - למי שהיה מסופק, או שלא מספיק הכיר - שהתרגום אינו רק 'מחליף' את השפות, הוא לא רק 'מתרגם' את מילות התורה לשפה הארמית שהיתה מקובלת בימי קדם, אלא רב כוחו בפירוש וביאור הכתובים, ללמדנו בינה להבין הפסוק לאמיתו, ולסייע בהבנת כוונת התורה לאשורה, אם ע"י הוספת תיבות והשלמת מילים שהחסיר המקרא לרוב האהבת הקיצור (כמו בדוגמא למעלה), ואם באמצעות ביאור מילים מוקשות ועניינים שאינם ידועים.

מי שמבקש להבין המקרא על מכונו, יודע כי רק ע"י לימוד התרגום בנעימות ובנחת, ניתן להגיע להבנת 'פשט' הפסוקים כראוי.

...

רבותינו ביקשו לתקן לקרוא פרשת בלק בכל יום, הדבר אמנם לא יצא לפועל מפני טירחא דציבורא (ברכות ב, ב), אבל לכל הפחות בשבת פרשת בלק, נראה להשקיע זמן על קריאת הפרשה ולימודה כראוי, ונשתדל לעיין בה במתינות ובשמחה.

בלשוננו, וכאילו חסרות בו ארבע תיבות (התיבות המודגשות בקטע הבא).

"לְכֹה אֵיעֶצֶךָ" - אֵמְלִיכְנָךְ מַה דְּתַעֲבִיד (= אֵיעֶצֶךָ מַה שְׁתַּעֲשֶׂה. שאין לשון 'עצה' נופל על אמירת העתיד. גור אריה וראה רמב"ן).

"אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָעָם הַזֶּה לְעַמְּךָ בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים" - וְאַחֲוֵי לָךְ מֵאֵ דְיַעֲבֹד עִמָּא הַדִּין לְעַמְּךָ בְּסוּף יוֹמֵימָא (= ועוד אראה לך מה עתיד עם ישראל לעשות ולהרע למואב עמך באחרית הימים, ואלו פסוקי הנבואה שהמשיך בהם בלעם).

...

אם במבט ראשון היינו סבורים שהפסוק הזה כולו ענין אחד ומאמר אחד. אם לפום ריהטא היה נראה, שבלעם אומר לבלק בטרם אעזוב אותך ואלך לי אל ביתי, אתן לך עצה והיא: שאספר ואגלה לך מה עתיד לעשות ישראל באחרית הימים (ולכאורה כך גם משמע קצת בגמ' סנהדרין קו: ע"ש, ואכמ"ל), בא רש"י ומבקש להעמיד אותנו על פירוש אחר, יודע רש"י שהדברים עלולים להשמע מחודשים, ולכן מציין את התרגום כהוכחה לפירושו, לפיו המילה "אֵיעֶצֶךָ" עומדת לבדה, ואין לה חיבור עם מה שכתוב אחריו "אשר יעשה העם הזה". (וגם הטעמים תומכים בפירוש זה).

והיינו שמלבד הנבואות שנאמרו שם, עוד הוסיף בלעם ונתן בחשאי גם עצת זדון מרושעת להחטיא את ישראל, וכה אמר לבלק: אם ברצונך להרע לעם הזה, אתן לך עצה מה לעשות ואיך להכשילם. וע"י שתכשילם בחטא - יסלק הקב"ה שכינתו מהם.

והגם שהכתוב לא פירש לנו כאן, ולא רמז על אותה עצה של בלעם, הרי 'דברי תורה עשירים במקום אחר', ונתפרשו ונתגלו הדברים בדברי משה להלן בפרשת מטות. וכדברי רש"י (בדיבור

אחרי שטועמים כך את הרש"י, אחרי שמבינים כמה מתוק ומתומצת הוא התרגום, הרי שאין בכלל שאלה, מדוע נצטוונו לקרוא 'שנים מקרא'?

וַעֲתָה הֲנִי הוֹלֵךְ לְעָמִי	לְכֹה אֵיעֶצֶךָ	אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה	הָעָם הַזֶּה לְעַמְּךָ בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים:
וְיָצֵא אֶתְּךָ אֶתְּךָ אֶתְּךָ	מֵאֵ דְיַעֲבֹד עִמָּא	הַדִּין לְעַמְּךָ בְּסוּף יוֹמֵימָא:	

תורה שאלות

לימוד פרשיות התורה בדרך שאלות ותשובות

שראו את עצמם "גרים" בארצם, כפי שנאמר במדרש רבה - כאילו הארץ איננה שלהם וכבר היא כבושה בידי ישראל. "כי רב הוא": משום שישראל נתגלה כעם רב עוצמה. המילה "רב" אינה מורה רק על ריבוי מספרי, אלא היא גם ביטוי לעוצמה.

וַיֹּאמֶר בְּלַעַם אֶל בָּלַק בְּנֵה לִי בָזָה שִׁבְעָה מִזְבְּחוֹת וְהִנֵּן לִי בָזָה שִׁבְעָה פְּרִים וְשִׁבְעָה אֵילִים (ג, א)

מדוע ביקש לבנות שבעה מזבחות ועליהם להקריב שבעה פרים ואילים?

בכור שור: "כדי להרבות ריצוי, אולי יתעשת וירצה שיקללם".

רמב"ן: "בלעם רצה לדבקה אליו הרצון מאת ה' בקרבנות האלה, ולכן העלה עולות מספר כולם. ורצה שיתעסק בלק עצמו בהם, ולכן אמר 'ויעל בלק ובלעם פר ואיל במזבח', זה שוחט זה זורק. וטעם 'ויאמר אליו את שבעת המזבחות ערכתי' (פסוק ד), דרך תפילה, כאומר: ערכתי לפניך מזבח שלם בקרבן שלם יעלו על רצון מזבחך".

חזקוני: "כדי להכריע שבעה מזבחות שבנו שבעה זדיקים עד משה: אדם, הבל, נח, אברהם, יצחק, יעקב, משה, כדי להציל בהם ארץ שבעה עממים וכנגדם נשא משלו שבע פעמים. שבעה פרים ושבעה אילים כך מנהג דברי בני אדם וגם בתורה מצינו בכמה ענינים שבעה שבעה".

בעל הטורים: "וכן עשה איוב (איוב מב, ח), כי כן מנהג בני נח להקריב ז' כנגד ז' מצות שלהם".

(מתוך ספרי הרב חני וולסקי 'תורתך שאלתי')

ויגר מואב מפני העם מאד כי רב הוא וינקץ מואב מפני בני ישראל (ג, א)

מדוע מואב פחדו מבני ישראל?

חזקוני: "כשראה שלא החזירו ישראל למואב את מה שכבש סיחון מהם אמר בלבבו יש להם כח לישראל ורשות לפשוט ידם עלינו והם לא ידעו כי קנאו ישראל ע"י סיחון".

רמב"ן: "שהיה מואב קטן בגויים, כי איננו עם קדמון כמו הכנעני והאמורי וזולתם מבני נח, ויגורו מאד מפני העם שהיו רבים מאד מהם כי פרו וישרצו ויעצמו מהם".

ריב"א: הם היו יראים רק מבלק מלכם, שהיה ממדין.

הכתב והקבלה: חששו ממשה. הם חשבו שמצליח להנהיג את עם ישראל בדרך של כשפים.

רש"י הירש: המילים 'ויגר מואב' הן המשך של ראיית בלק את מפלת סיחון ועוג. לאחר שראה זאת, השפיעו מאורעות אלה על מואב, והשפעתם ניכרה ב"ויגר מואב", "ויקץ מואב". "ויגר" - נפלה עליהם אימה ופחד כה גדולים, עד

הכשפים שעשה בלעם עד שנהרג

הרים אֵלָיו פִּנְחָס קוֹל וְאָמַר: צַל תִּהְיֶינָה שְׂרֹבְצִים עַל כָּל הַנְּחָשִׁים, הַפֶּה בְּשִׁעְרוֹתָיו. מִיָּד יֵדַע וְגָלָה אוֹתוֹ מְקוֹם, וְנִכְנַס אֵלָיו. מִיָּד תִּתְגַּלֶּה, וְיִרְדּוּ שְׁנֵיהֶם לִפְנֵי פִּנְחָס.

וילך שפי - נחש זכר, צליה לקח שנים

בא וראה, אותו רשע כתוב בו וילך שפי, זהו עליון שדרגותיו נחש זכר. צליה לקח שנים, זכר ונקבה, ובו שלט עליו, משום שהשלטון ששולט עליהם לקח והתכופפו לפניו.

שמשון, צליה, עירה ושריה לעת"ל - משבט דן

זה היה (בראשית מט) שפיפן עלי ארץ. על אותו ארץ שעשה אותו רשע, שכתוב (שם) יהי דן נחש עלי דרך - זה שמשון.

שפיפן עלי ארץ - זה צליה. הנשף עקבי סוס - זה עירה, שהיה עם דוד, שהיה בא מדן, ובגללו תליה גבורתו בדוד, שכתוב (שמואל ב ח) ויעקר דוד את כל הרכב. ויפל רכבו אחור - זה שריה, שעתידי לבא יחד עם משיח בן אפרים, והוא משבט דן, ועתידי הוא לעשות נקמות וקרבנות בשאר העמים. וכשזה יקום, אז מחכה לגאלת ישראל, שכתוב (בראשית מט) לישועתך קינתי ה'. ואף על גב שפרשוהו לפסוק זה, אבל ברור הדבר כמו שצאמר וכמו שפרשוהו, ועל זה בא הפסוק ומוכיח.

פנחס ביקש מצליה שיהרנהו ולא בשם

כיון שירד אותו רשע אל פנחס, אמר לו: רשעי! כמה גלגולים רעים עשית על העם הקדוש. אמר לו לצליה: בא והרג אותו, ולא בשם, שלא ראוי זה להזכיר עליו קדשה עליונה, בשביל שלא תצא נשמתו ותכלל בדברים של דרגות קדושות, ותתקיים בו מה שאמר תמות נפשי מות ישרים.

(וה"ק קצד)

בלעם התעכב שם כשראה שנפלו כ"ד אלף מישראל

איפה היה בלעם באותה שעה? אם תאמר במדן, הרי כתוב ועתה הנני הולך לעמי. אם הלך לו, מי נתן אותו במדן? אלא אותו רשע, כיון שראה שנפלו מישראל כ"ד אלף על עצותיו, התעכב שם, והיה רוצה מהם שכרו. ובקודם שהתעכב שם, בא פנחס וגדולי החיל לשם.

וכשראה את פנחס הוא ושני בניו פרחו באויר

כיון שראה את פנחס, פרח באויר, ושני בניו עמו, יונס ויומברוס. ואם תאמר, הרי מתו במעשה העגל, שהרי הם עשו אותו? אלא כך היה בודאי, וזהו שכתוב (שמות לב) ויפל מן העם ביום ההוא כשלת אלפי איש. וכי לא היו יודעים חשבון קטן זה? והרי כמה חשבונות רמים עליונים וגדולים ידע הכתוב למנות, וכאן כשלת אלפי איש? אלא אלו בני בלעם, יונס ויומברוס, שהיו שקולים כשלת אלפי איש.

צליה בן שבט דן קם אחרי

אלא אותו רשע, כל פשמי העולם היה יודע, ולקח גם כן פשמי בניו שהיו רגילים בהם, ובהם טס ועלה. פנחס ראה אותו, שהיה אדם אחד טס באויר והיה מתעלה באויר מהעין, הרים קול לבני חיל ואמר: יש מי שיודע לפרח אחרי אותו רשע, שהרי בלעם הוא? ראו אותו שהיה טס.

צליה בן שבט דן קם, ולקח שלטון ששולט על פשמים ופרח אחרי. כיון שראה אותו רשע, עשה דרך אחר באויר, וביקע חמשה אורים באותו דרך, והתעלה והתכסה מהעין, ואז הסתפן צליה באותה שעה והיה בצער, שלא ידע מה יעשה.

מורה אלהים

פנינים מספר הזוהר הקדוש

מתוך 'אגן הסהר' בעריכת הג"ד מיכאל פלג שני"מ"א

למה צדיקים

רצון
השם
בעומק
הפרשה

ביקשו לקבוע פרשה זו בקריאת שמע לרמוז: אין לאדם ליפול ברוחו, כי אף שנפל וחזר ונפל - יכול תמיד להתעלות בתשובה

אמרו בגמרא (חגיגה ט"ו.) אל תאמינו ברע וכו' אם יאמר לך יצר הרע חטא והקב"ה מוחל אל תאמין וכו' ובלעם החליק בנבואותיו שהקב"ה יברר כל מי שהוא מישראל.

וזהו הענין שמקודם אמר הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא שהק' בבעה"ט למה שם הקדים לביא לארי ובפסוק זה להיפך כרע שכב כארי וכלביא מי יקימנו. אך שם מדבר לפי סדר הקימה ביום בתחלה יתגבר רק כלביא ואחר כך כארי יתנשא. וכאן אמר כרע, על דרך מה שנאמר "כרע נפל", שאף שנפל ח"ו מכל מקום שכב כארי שיתגבר כארי לשוב ואף אם יפול אחר כך ממדרגתו עוד הפעם ח"ו מכל מקום יהיה כלביא על כל פנים ואף שיפול עוד הפעם ח"ו מכל מקום 'מי' יקימנו ... והיינו ד'מי' גימ' נ' שערי בינה והוא תשובה וכמו שנאמר ולבבו יבין ושב וגו' וזהו הרהור תשובה, מ"י יעמוד.

...וזה שבא בלעם בהחלקת לשונו להגביה לבס שאפי' אחר כל הנפילות ויחזור ויפול כלביא ויפול ומכל מקום יקימנו. וזה שאמר שעל ידי זה נפלו בשטים ובאמת הדברים אמיתים אבל רק בדיעבד שאל יפול לב האדם ח"ו ולא יתיאש כי כל מי שהוא מישראל לא ידח ח"ו ויתברר ויתלבן עד שיהיה בכלל ועמך כולם צדיקים.

וזהו הפי' בגמרא בקשו לקבוע פ' בלק בק"ש, שהוא קבלת עול מלכות שמים ועול תורה ועול מצות. ופן יפול לב האדם היודע נגעי לבבו כמה קלקל ובאיזו פנים יקבל עול תורה ועול מצות, על זה רצו לקבוע פ' בלק בק"ש, שיהיה להתחזקות שלא יפול בדעתו כמו שהאמת הוא כן שלא ידח ממנו נדח ויתברר לבסוף ועמך כולם צדיקים אך הוא רק לעולם הבא ובשבת שנאמר טוב להודות לה' ואיתא בפרד"א כד"א מודה ועוזב ירוחם דשבת זמן תשובה וכן הוא במדרש (בראשית פ' כ"ב) כך כוחה של תשובה וכו' עמד אדם הראשון ואמר מזמור שיר ליום השבת וכו' ומי שישים אל לבו וירצה להטיב מעשיו יוכל לזכות מעין עולם הבא שיתברר ועמך כולם צדיקים.

(פרי צדיק, בלק אות ג')

[בלעם] הועיל בתפלתו מה שביקש תמות נפשי מות ישרים שהיה נמנה בין ישראל שאין להם חלק לעולם הבא ועל זה בקש תמות נפשי מות ישרים שהיה נמנה עמהם.

וזה ענין מה שאמרו במדרש (במדבר פ"ב) משה שהיה אוהב את ישראל משל אותם בכוכבים וכו' אבל בלעם שהיה שונא אותם משל אותם כעפר אבל הושע שהיה בינוני, לא אוהב ולא שונא משלן כחול וכו'.

ויש להבין איך יתכן לומר על הושע שלא היה אוהב ישראל ח"ו. אך הכונה דמשה רבינו ע"ה ראה רק הצדיקים שבישראל ועמך כולם צדיקים לכן משל אותם ככוכבים על דרך מ"ש (מגילה ט"ז.) כשהן עולין עולין עד לכוכבים ובלעם שהיה שונא אותם לא ראה רק הפושעים לכן משל אותם בעפר כמ"ש (מגילה ט"ז) כשהן יורדין יורדין עד לעפר. והושע ראה שניהם צדיקים וההיפך.

וזהו הפירוש במ"ר (דברים ה"ל) [חן ימצא] ממחליק לשון זה בלעם, שהחליק בנבואות ונפלו בשיטים. והיינו במה שנתן להם תקיפות ששום ישראל לא יאבד ועל ידי זה יכול לסמוך על זה לחטוא ח"ו. ואם

האמת כן הוא, שכל מי שהוא מישראל לא יאבד ח"ו, אבל יסבלו מקודם הרבה והרבה עד שיתבררו ויוצרכו. ועל זה

טבילה במקווה מועילה למחשבה רעה - כקרבת עולה

הטבילה היא במים ארבעים סאה, וזה יועיל לכאשר יחשוב האדם מחשבות רעות אשר לא תעשנה, צריך לטבול במים להעביר המחשבה העולה על רוחו ולזה היתה עולה באה, לזה יטבול במים ויעביר טומאתו ממנו.

(דבינו בעל אה"ח הקדוש בספרו דאשון לציון)

הדרך להגביה ענייני הגשמיות - במחשבת הלב

אמרו רז"ל 'תרומה ישנה במחשבה נותן עיניו בצד זה ואוכל בצד זה, דכתיב ונחשב לכם תרומתכם', עי"ש.

כמו כן בשעה שהוא עוסק במשא ומתן יהיה 'נותן עיניו בצד זה ואוכל בצד זה', היינו מחשבת לבו ומוחו יהיה בצד זה בעבודת הבורא, ויגיע כפיך כי תאכל בצד זה בעסק המשא ומתן, ובכן הרי הוא עסק המשא ומתן חולין שנעשו על טהרת הקודש ונחשב כמצות תרומה.

וזהו ונחשב לכם תרומתכם (במדבר י"ח, כ"ז), 'לכם' היינו הפרנסה כידוע,

נחשב כמצות תרומה, ו'נחשב' דייקא, על ידי המחשבה שנותן עיניו בצד זה ואוכל בצד זה כנ"ל.

(דברי ישראל)

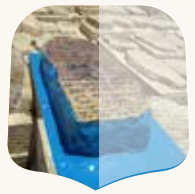
כפי הקימה בבוקר בהתחדשות - נמשך כל היום

בשם מו"ז ז"ל [החידה"ר] בענין שרצו חכמים לקבוע פרשת בלק בקריאת שמע דכתיב בי' "הן עם כלביא יקום" כו'. שזה עיקר שבחן של ישראל, כמו שאמרו במדרש: "טוב פת חריבה כו' מבית מלא זבחי ריב". ופירוש, החילוק שבין חסידי אומות העולם שכל כוונתם לעבוד הבורא לפי שעה לגרמיהו. אבל איש ישראל אין לו בעולמו רק עבודת הבורא יתברך, ולכן מיד בקומו - חוזר לעבודתו. וזה הזריזות הוא סימן שכל תהלוכתו בשכבו ובקומו ולכתו רק לעשות שליחות אביו שבשמים כו' עכ"ד ז"ל.

ולכן, בני ישראל מקבלין בכל יום חיות חדש. וזהו שכתוב "כלביא יקום", על ידי זה "כארי יתנשא" ולכן "לא ישכב עד יאכל טרף". כי כפי הקימה בבוקר - כן נמשך כל היום.

(שפת אמת, בלק חר"ב)

בדיקות דם הראו שרמת כדוריות הדם של הילד ירדו לטווח של סכנת חיים ממש, ועלינו לגשת לבית הרפואה לקבל טפול, על מנת שלא יגרם לילד נזק אם יקבל אפילו פצע קטן חלילה

סיפורו של שבת

ישועה בנשלע דקות

במשך כשנתיים וחצי סבל בני, תלמיד תלמוד תורה, מפגיעה פתאומית בערכי קרישת הדם, דבר הגורם לסכנת נפשות ממש. נציג בדגמא, שגפילת שן באפן השכיח, היתה גורמת ששטפי זרמי דם גדולים התפזרו לכל עבר, רחמנא לצלן. כמובן שבקבוצות כד הצרכנו לעתים קרובות לאשפז את הילד בבית הרפואה שנייר, לקבל במשך מספר שעות ערוי של חלקי דם החסרים לו, ולהיות משגח ומטפל אחר הערוי עד שעות חלילה, ואז היה משתחרר הביתה, וחוזר חלילה, ה' ירחם.

לאשפוז או טפול, מלבד בדיקות דם שגרתיות לודא את המצב. ואף הילד שגדל מאז, החליט ללמד מדי יום בספרו של האור החיים 'ראשון לציון' על יורה דעה, ובכרז' ה' ראינו גם ישועות גדולות וגם תועלת רבה אישית רוחנית גבוהה מעצם הלמוד בספרי האור החיים' הקדוש.

חזו בתדהמה כיצד המדדים של ערכי הקרישה עלו לרמות כמעט רגילות, דבר שאף אחרי טפול רגיל לא היה קורה אף פעם. הילד כמובן שחזר הביתה ללא שום טפול, ואנו מתוך הודיה ושמחה לה' יתברך, קבלנו על עצמנו בלי נדר להמשיך להתמיד בלמוד האור החיים' הקדוש.

(עונג שבת, ג'ניון 1929)

ומאז כבר חלפו מספר שנים, וב"ה לא הודקקנו

אין לתאר את הצער והסבל שלנו כהורים, לראות את מצב הילד, אשר נאלץ להחסיר בלמודים, ונאלץ ללכת עקב בצד אגודל, פן חלילה יקבל ולו מכה או שריטה קטנה וכיוצא בזה.

וכאן מתחילה הישועה הגדולה. בני היה כל שובע עובר לפחות שלוש פעמים בדיקות דם. ביום חמישי לפני מספר שנים, בדיקות דם הראו שרמת כדוריות הדם של הילד ירדו לטווח של סכנת חיים ממש, ועלינו לגשת לבית הרפואה לקבל טפול, על מנת שלא יגרם לילד נזק אם יקבל אפילו פצע קטן חלילה.

היות והיה זה ערב שבת קדש, ואלו היינו הולכים לטפול היינו נאלצים לשהות בבית הרפואה בשבת, החלטתי שהילד ישאר בבית תחת השגחה 24 שעות שלי ושל אשתי, וביום ראשון נגש לבית הרפואה.

ביום ששי בעת סעדת השבת, צדו עיני מספר דפים ועלוני, התבוננתי בהם והתנדעתי לראשונה שבשבויע הקרוב תחול הלולת 'אור החיים' הקדוש, ועל הנסים והמופתים הגלויים אשר ארעו לאנשים שבעת צרת לבם למדו בספר 'אור החיים', ופנו אל הצדיק שיהא מליץ ישר עליהם. הרגשתי באותו רגע סוג של הארה גדולה, ותחושה פנימית שפה תהא ישועתי (וה) קצת מתר עברי שאני זו דרכי כל קד.

אבל ממש נמשכתי לזה, ואמרתי לבני ביתי שיחי': בוא ונקבל על עצמנו ללמד למשך תקופה כל יום 3-5 דקות מה'אור החיים' על הפרשה, לעלוי נשמת הצדיק רבינו חיים בן עטר זצוק"ל על מנת שיהא מליץ טוב על בננו. וכך קבלנו ועשינו כבר באותה שבת. וישועת ה' כהרף עין.

ביום ראשון כאשר הילד עבר בדיקות דם, עינינו

הצורך הקדוש בגב האריות

סבור הנך שאתה הולך? והלא למיתה אתה הולך, בגב האריות! – אבל הצדיק לא שית לבו לדבריהם ולקח תרמילו. הבניות, שלא ידעה מגזרת המלך, שאלה אותו לאן הוא הולך, והשיב לה רבינו שעוד זמן מועט ישוב.

שלוחי המלך הובילוהו לגב האריות, וכששמעו מרחוק את שאגותיהם של האריות המרעבים חיל ורעדה אחזתם. אולם רבינו לא התרגש, וצעד בצעדים בטוחים אל גב האריות. לאחר שהשליכו את רבינו הקדוש בעל אור החיים פנימה, הביטו החילים ונדחמו לראות את האריות מקבילים אותו בהכנעה, מכשכשים בנבנם, ומלקקים את נעליו.

ואלו רבינו, האור החיים הקדוש הוציא מחיקו את ספר התהלים והחל בתפלה. רצו החילים וספרו על כך למלך, והוא בכבודו ובצעמו מהר לחזות בפלא הגדול. צעק המלך בהתרגשות והכריז ואמר: "עתה ידעתי כי יש אלוקים בישראל". הורה לשחררו מגב האריות, ובצאתו – בקש המלך את סליחתו על שפגע בכבודו.

כששאל המלך את הצורך הקדוש והפלאי לפשר הדבר, השיבו כי הואיל ונמנע ממלאכת עשית התכשיט לבת המלך בעבור למוד התורה הקדושה – היא הגנה והצילה אותו. שלח אותו המלך בכבוד גדול ונתן לו מתנות לרב.

רבינו בעל אור החיים הקדוש (שי"ם ההלולא שלו יחול ביום שלישי השביעי, ט"ו בתמוז) עסק לפרנסת ביתו בצורך כסף. אך היה עושה מלאכתו עראי ותורתו קבע, וכשעדין נשאר לו כסף מעבודתו האחרונה – ישב ולמד עד שכלתה לגמרי פרוטה מן הכיס.

פעם נכנסו אצלו שני משרתי המלך ובידם זהב, ואמרו לו: "יען כי שמע המלך כי אתה האמן היותר ממחה במקצוע זה, על כן שלח אליך לרקם תכשיט מסים לכבוד נשואי בתו. עליך לסים אותו בתוך עשרה ימים".

הניחו המשרתים את הזהב לפני בעל אור החיים הקדוש, ופנו והלכו להם. באותה שעה עדין נותר לו כסף, לכן עשה כמנהגו: הלך וטמן את הזהב והלך לו ללמוד, וכששב לביתו נשפח הדבר ממנו לגמרי מרב טרדתו בלמוד.

כעבור עשרה ימים חזרו אליו משרתי המלך שוב, ובקשו ממנו את התכשיט, אך בעל אור החיים הקדוש אמר להם שעדין לא התחיל בזה. המשרתים מהרו אל המלך והלשינו לפניו שהצדיק היהודי מרד במלכות והשפיל כבודו כשלא בצע צוייו. מיד גזר המלך להשליכו לגב האריות, כי כן דת המורד במלכות.

כשבאו חילי המלך לקחתו. בקש מהם רשות לקחת עמו את ספר התהלים שלו, טלית ותפלין. לעגו לו החילים ואמרו: "ולחיקן

ניתן לענות על שאלות אלה (ושאלות נוספות)

בקו מה אהבתי 0795-100-200

חמשת הפותרים נכונה, יננסו להגרלה על סך 100 שקלים לכל זוכה

פסוק לי פסוקך

שאלות וחיידודים
לשולחן השבת

מקרא

- מי נשאר ללון אצל בלעם
א זקני מדין
ב שרי מואב
ג זקני מואב וזקני מדין

- מי אמר למי "מה-עשיתי לך?"
א בלק לבלעם
ב האתון לבלעם
ג בלעם למלאך

- בפעם השלישית להיכן הביט בלעם
א ראש הפעור
ב שדה צופים
ג אל המדבר

תרגום אונקלוס

- כי התעללת בי
א מלשון עינוי וכאב
ב כי צחקת עלי
ג כי בעלילות באת עלי

- ויעל פר ואיל במזבח
א בכל מזבח - פר ואיל
ב בכל המזבחות יחד - פר ואיל
ג בלק העלה פר, ובלעם העלה איל

- האמנם לא אוכל כבדך
א האם אין אפשרות
ב אבל
ג האם באמת היית אומר

רש"י

- מדוע עשה בלעם שבעה מזבחות
א כנגד שבעת ימות השבוע
ב כנגד שבע מזלות - שצ"ם חנכ"ל
ג כנגד שבעה מזבחות שבנו האבות

- מה לשון קשה יותר?
א אָרְה־לִי
ב קָבַה־לִי
ג שנייהם שוים

- האם לבלעם היה גם סוס
א כן
ב לא
ג כן, אבל שלח לרעותו באגם

רמב"ן

- מדוע פחד מואב והרי ה' ציוה 'אל תצר את מואב'
א שמא יקחו אותם לעבדים
ב שמא לא יקיימו ישראל רצון ה'
ג במלחמה לא יבואו עליהם, אבל אולי בקללה
כן יוכלו להשמידם

- כי ירט הדָּרָךְ לנַגְדֵי
א "ירט" מלשון הכעיס
ב מלשון עוות
ג מלשון ירידה

- אגג
א רק המלך הראשון היה נקרא כן
ב היו שנים ממלכי עמלק בשם זה
ג גם בניו היושבים על כסאו נקראו בשמו

אור החיים

- מדוע הזכיר בלעם לפני ה', שבלק הוא מלך מואב?
א כי אמר ה' שאין אומה זו ניתנת ליפול ביד ישראל
ב כדי לרמוז שמחויב הוא לקללם ולעשות רצון מלך
ג כדי להודיע שלא מרצונו מבקש הוא לקללם

- וילך בלעם עם בלק
א הלכו יחדיו
ב בלעם הלך ראשון
ג בלק הלך ראשון

- מה טבו אהליך יעקב, משכנתיך ישראל
א העוסקים בתורה תדיר - כאהל, והקובעים עיתים - כמשכן
ב הקובעים עתים - כאהל, והעוסקים בה תדיר - כמשכן
ג אלו שאינם לומדים - כאהל, ולומדי התורה - כמשכן

לכל ישראל האיר, בסוד תורה הבהיר
לומדים ורואים ישועות
 רבבות בית ישראל מעידים: לימוד בספר 'אור החיים' הקדוש
 מזכה לכל הברכות וכל הישועות.
הצטרפו לרבבות לומדי מסלולי 'מה אהבתי'
0795-100-200

אלפי לומדים משתתפים בתוכניות 'מה אהבתי' ורוכשים בקיאות בלימוד פרשת השבוע וקריאת שמו"ת

אלפי נבחנים מכל שכבות הגיל מחדדים את ידיעותיהם בפרשת השבוע, מקרא, תרגום רש"י ומפרשים נוספים | יותר מעשרת אלפים שקלים חולקו לכמאה משתתפים שזכו בכרטיסים נטענים בהגרלות היוקרתיות

השבוע, בט"ו לחודש תמוז, יחול יום ההילולא דילי. ההצלחה הגדולה של היוזמה שמאחוריה עומד המשפיע הרה"ח רבי מאיר נחמן אלחוד שליט"א, ששכל באסון מירון שניים מילדיו - עלם חמודות ונער עובד ה' מופלא, זכר צדיקים לברכה - תעלה ללא ספק לזכרם ולעילוי נשמתם של מ"ה נשמות יקרות שעלו למתיבתא דרשב"י ביומא דהילולא, ובעלותם השמימה הותירו לנו להתחזק דווקא במצווה רבה זו שבגינה אמרו חז"ל כי שכרה הוא "מאריכין לו ימיו ושנותיו".

במערכת גיליון 'מה אהבתי' היו"ל מדי ערש"ק מציניים, כי הקווים לקבלת מענה מהציבור ובהם השאלות החדשות על הפרשה של אותו שבוע, נפתחים כבר בימי רביעי בשבוע, וניתן להאזין ולהשתתף במענה למשך שבוע שלם בקו שמספרו 0795-100-200, בכל שעות היממה.

בארגון 'מה אהבתי' מציניים בסיפוק את התרחבות השורות והפונים המתחברים לפרשת השבוע וקריאת שמו"ת, כאשר בכך מתקיימת ההבטחה של רשב"י "כי לא תשכח מפי זרעו - חס ושלוש שתשתכח תורה מישראל".

רק לפני כחמישה חודשים יצאה לדרך יוזמת 'מה אהבתי' על ידי ארגון 'קדושי מירון' להפצת אור קריאת 'שניים מקרא ואחד תרגום' לזכר נשמתם הטהורה של מ"ה קדושי מירון - קרבנות הציבור שנספו באסון הילולת הרשב"י בל"ג בעומר תשפ"א, וכבר ניתן לציין כי ההתעוררות בקרב הציבור רושמת תאוצה רבה. היענות אדירה נרשמת לקו התוכן העשיר של 'מה אהבתי' שמספרו הוא 0795-100-200 ובמדוריו הרבים ניתן לאשר את לימוד הפרשה שניים מקרא, לענות לשאלות הבנה וחיידוד בפרשת השבוע, להשתתף בהגרלות שבועיות על פרסי עידוד, כרטיסי קנייה בשווי 100 שקלים לכל זוכה, כאשר מעל 100 זוכים מימשו עד כה את זכיותם.

הזכות הגדולה הינה ללא כל ספק בהיענותם של אלפים, מכל גוונים הציבור ושכבות הגיל השונות, מנער ועד איש שיבה, ליוזמה הברוכה של קריאת שמו"ת, ליבון ההלכות וחיידוד החיוב לקרוא שמו"ת. במקביל, זוכים הלומדים לעיין ביתר המפרשים, החל מרש"י הקדוש שפירושו אבן היסוד היא לתורתנו הקדושה, וממנו אל הענפים הרבים של רבותינו הקדושים, ראשונים כמלאכים, ובראשם הרמב"ן ובני דורו וכן בביאורו הבלול מפרד"ס התורה של רבינו בעל אור החיים הקדוש,

כתרגומו

מילים ומקראות
לאורם של אונקלוס ורש"י

שני סוגים של מיאון

מאן בלעם (כ"ב י"ד)

ותרגומו: סריב בלעם

יש שני אופנים של מיאון: אופן א' שמבקשים מאדם לעשות פעולה שהוא אינו מחויב בה, והוא ממאן לעשות כך. אופן ב' שאומרים לאדם לעשות פעולה שהוא מחויב לעשותה או שמפצירים בו רבות לעשות כך, אבל הוא מתעקש ואינו מוכן לעשות את חיובו או את מה שהפצירו בו.

ונראה (ע"פ שו"ת הרשב"א תשובות מכ"י סימן קכ"ז ונתניה לגר דברים כ"ה ז') שרק כאשר אדם מתעקש שלא לעשות, תרגם אונקלוס "מיאון" בלשון "סירוב". לעומת זאת כשאדם נמנע מלקיים דבר שהוא אינו מחויב בו אין זה נקרא "סירוב",

ולכן מתורגם לא צבי כלומר לא רוצה, (ובתשובות הרשב"א הנ"ל נראה שה"ה כאשר אדם מחויב ממון לחברו ולא נתבע ע"כ). ונפרט בס"ד.

במכירת יוסף נאמר על יעקב "וימאן להתנחם" ותרגומו "וסריב", כי הרי כל בניו ובנותיו קמו לנחמו ומיאן להתנחם. וכשאשת פוטיפר פיתתה את יוסף כתוב "וימאן" ומתורגם "וסריב", משום שאף שהיה לו אסור להסכים, מ"מ היה עליו להתעקש למאן כי הפצירה בו רבות (עיין יומא לה:). וכשיוסף תמך ביד אביו לתת אותה על ראש מנשה כתוב "וימאן אביו" ומתורגם "וסריב". וכשפרעה נמנע מלקיים "מה שצויהו יתברך על יד נביאו הנאמן" (לשון הרשב"א הנ"ל), כתוב עליו לשון מיאון (בכמה מקומות) ותרגומו לשון סירוב. וכן כשבנ"י לא שמעו למשה, אמר ד' "עד אָנָּה מֵאַנְתָּם"

ותרגומו "מסרבין". ואָדוֹם שפּעֵמִים האריכו בנ"י לבקש והיה ראוי לו שייתן לעבור (וכ"ש מעמון ומואב שנתבעו שלא קידמו בלחם ומים), וכתוב "וימאן אדום" מתורגם "וסריב".

אבל במפתח נערה, שהוא מחויב לשאת אותה לאישה, ואביה לא חייב להסכים וגם לא מפצירים בו שיסכים, וכתוב בפסוק אִם מֵאֵן יִמָּאֵן מתורגם אִם מֵצָאָא לֹא יִצְבִּי. (ובדברים כ"ה ז' יש שתי גירסות ואכמ"ל).

וכאן, שאמרו שרי מואב "מאן בלעם", הרשב"א בתשובה הנ"ל מביא שתרגומו "לא צבי", כי לא היה בלעם מחויב ללכת. אבל לפנינו לא קיימת גירסא זו ככל ובכל הספרים מתורגם "מסריב", ע"כ שאחרי שנשלחו אליו שרי מואב והובטח לו ממון (רש"י בפסוק ה') הרי זה כלל סירוב.

רוצים לקבל את 'מה אהבתי' מידי שבוע ישירות למייל?

שלחו מייל ל- maahvti@gmail.com

מפיו אנו חיים

זכרים לנצח

רבבות יהודים בכל רחבי העולם היהודי,
הביאו את האור לביתם. חיים מפיו של
רבנו ה'אור החיים' הקדוש. הוגים בתורתנו,
מפלפלים בחידושינו ושוקדים על אמרותינו.

שלחן השבת באלפי בתים מעיד:
לימוד ה'אור החיים' הקדוש - סגולה לכל הישועות

הצטרפו ללומדי ועבחי 'מה אהבתי',
והכניסו גם אתם את האור לביתכם!

"כי בודאי אם ישיג האדם
חלק אחד מערכות, ידידות,
נעימות, מתיקות אור עליז
- יבו בלבו היות בעולם הזה
מלך המלכים,
בערך קיום מצוה אחת"

(רבנו האור החיים הקדוש, ויקרא כו, יד)

מי האיש החפץ חיים, יזדע
שהדרך לזכות ולהשיג את
עריבות ומתיקות טוב התורה, נמצאת
בלימוד הספר 'אור החיים' הקדוש

ב'מה אהבתי' מגבירים חיילים לתורה,
בלימוד הפרשה ובמכתנים השבועיים
- גם בלימוד ה'אור החיים' הקדוש

הצטרפו לרבבות לומדי מסלולי 'מה אהבתי'

הצטרפו למערכת המכתנים השבועיים, על לימוד ספר האור החיים הקדוש - וכנסו להגרלות על פרסים יקרי ערך

0795-100-200

מי בעל דברים

מי בעל דברים:

"מקשים העולם, מדוע בא הקב"ה לקראת בלעם ולא בא לקראת משה רע"ה, אלא קורוהו כדכתיב "ויקרא אל משה"?

יש לומר שזה משל למלך שיושב בפלטרין שלו, בא מצורע אחד וקורא בשער שרוצה לדבר עם המלך, באו והגידו למלך, אמר המלך אל תניחוהו ליכנס פן יטנף הפלטרין שלי, אך אלך לדבר עמו חוץ. וכשאוהבו רוצה לדבר עמו, אינו זז ממקומו ומניחו לבוא תוך חדריו ומדבר עמו"

מי בעל דברים?

רמב"ן • ספורנו • כלי יקר • דעת זקנים

לומדים תרגום - מהו הפסוק שזהו תרגומו

אַרְי מְרִישׁ טוֹרְיָא חַזִּיתִיָּה וּמְרַמְתָּא סְכִיתִיָּה

פסוק מסתתר - פענחו לפי הניקוד והטעמים מהו הפסוק המסתתר פה

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע אֱלֹהִים בְּרִצְפָה וְיִשְׁמַע אֱלֹהִים בְּרִצְפָה וְיִשְׁמַע אֱלֹהִים בְּרִצְפָה

רצף אותיות - היכן בפרשה באו אותיות אלו ברצף?

ל.מ.ג.

מי אמר למי - (שימו לב לטעמי המקרא)

- א. זָה שְׁלֹשׁ רְגָלִים:
- ב. זָה שְׁלֹשׁ רְגָלִים
- ג. זָה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים
- ד. אִם־יִתְּרִלִּי בְּלֶקַּע מְלֵא בֵּיתוֹ כֶּסֶף וְזָהָב
- ה. בתרגום: מָה מְלִיל ה'
- ו. ברש"י: תמה אני מהיכן זכית לכה, הלא אתה עמי היית

פסוק במבוך - יש להתחיל לצעוד מהאות המודגשת במרכז, ולגלות פסוק מתוך הפרשה

ו	י	מ	ל	א
ג	ב	ב	ש	י
נ	ו	ה	ח	ת
כ	ד	ד	נ	ע
ש	י	ב	ל	מ

אֲנִי מְרִישׁ טוֹרְיָא חַזִּיתִיָּה וּמְרַמְתָּא סְכִיתִיָּה
 • (א' ו') אֲנִי מְרִישׁ טוֹרְיָא חַזִּיתִיָּה וּמְרַמְתָּא סְכִיתִיָּה
 • (א' ו') אֲנִי מְרִישׁ טוֹרְיָא חַזִּיתִיָּה וּמְרַמְתָּא סְכִיתִיָּה
 • (א' ו') אֲנִי מְרִישׁ טוֹרְיָא חַזִּיתִיָּה וּמְרַמְתָּא סְכִיתִיָּה
 • (א' ו') אֲנִי מְרִישׁ טוֹרְיָא חַזִּיתִיָּה וּמְרַמְתָּא סְכִיתִיָּה

1
 שלשה נבואות עוד בביתו שלו
 אחד מהם פיו הכשילו
 לבטל קודמים לא יכל
 וגם להוסיף נצטווה ממעל

2
 הלכה היא - עשו שונא לישראל
 וכאותו מלך שביקש להתפטר מהתל
 כך שנאם מאד אותו מקלל
 וכבר נאמר 'ויקוצו מפני בני ישראל'
 ואם שם נאמרו ב' ביאורים לשואל
 כאן נזכר רק כפי שאמרה אם ישראל

3
 לא כמו האמצעי בשלשה,
 סיים ברעה במקום בטובה.
 ואולי זו היא עקיצה חלושה,
 שונאסרה עליו כשביקש תשובה.
 וטוב להופכם גם בצאת הקדושה,
 סור מרע ועשה טוב - זו הסיבה.

4
 מלאך ה' אמר אל בלעם לך עם האנשים
 אך לא נתן בידו לפצות פה בקללה שבסופי המילים
 משמים נשלח למונעו גם מלאך מיוחד של רחמים
 אך בדרך שאדם רוצה לילך כבר אמרו חכמים

5
 החמישי מתוך השש היושבים בראשית
 בחמישי מתוך השמונה ושישים תביט
 השני מהם שייך לרביעי בשבטים
 והרביעי מופיע ביום הכיפורים
 את שלנו החמישי שבעשרים וארבע
 טוב לומר בכניסה לבית ה' בדרך קבע

פתרונות כתב החידה יפורסמו א"ה בגיליון של שבוע הבא פרשת פנחס

פתרונות לכתב החידה פרשת חקת

1
 מי מריבה. רש"י, כ, יג

2
 סימן לברכות נר תנוכה. ראה בא"ח, הלכות תנוכה אות א'.

3
 משה רבנו; מלאך - כ, טז; מחוקק ושר - כא, יח; נשיא - כא, כא ברש"י. צדיק - פרק צ'
 בתהלים - תפלה 'למשה'; משמ"ן - ר"ת ארבעה אלו

4
 מספר פסוקי פרשת חקת כולם 'יחדי' - פז. והגימטריא של חקת, היא 508, כמו קרח בתוספת 200, כמנין התיבה 'נחלתך'.

5
 המילה סלע במילוי: ס'מ'ן ל'מד ע'ן, וכתב בספר באר מים חיים בדרך חידו, שאם תסיר
 האותיות הראשונות והאחרונות, אמצע האותיות עולה: מים.

בנחת

כי אהים אנחנו

לזכר נשמת מ"ה קדושי מירון תשפ"א

טעמו וראו כי טוב השם

בנחת נשמעין
דבר העורך

זכינו ודורינו התברך בשפע עצום של לומדי תורה, סגנונות לימוד, דקדוקי הלכה. כל אלו מתקיימים במוסדות מפוארים, חסידויות שונות, ישיבות, כוללים, תלמודי תורה וארגוני קירוב. עם ישראל ב"ה שוכן לשבטיו, בכל הנוסחאות והעדויות.

אבל מה התכלית בכל זה? מה הקב"ה רוצה בכל זה?

על כך אנו קוראים בהפטרה של השבוע - 'הגיד לך אֶדָם מה טוב ומה ה' דורש מן אדם פִּי אִם עֲשׂוֹת מִשְׁפָּט וְאֶהְבֵּת הַסֵּד וְהִצַּנֵּעַ לִפְתָּ עִם אֲלֹהֶיךָ' (מיכה ו, א). המטרה בכל עבודת השם, היא לעשות את האדם עצמו טוב יותר. לזכך את מידותיו, ולהיות טוב ומיטיב, נוח לבריות, מה הוא רחום אף אתה רחום.

לעיתים מרגישים שהמטרה העיקרית קצת נשכחת. רוחות סערה למיניהם, מחלוקות ופילוגים אוכלים בקצה המחנה וכיוון שניתנה רשות למשחית - אינו מבחין בין צדיק לרשע. לפעמים זה דווקא בין כותלי הבית, דווקא אחרי יום ארוך של עבודת השם, הסיטואציות מול הילדים ובני הבית, קצת הופכים אותנו לקצרי רוח.

מן השטח זועקת הבקשה - למישהו שיכוון, שיזכיר מה

המטרה בכל פועלינו.

בדיק לנישה הזו נכנס ארגון בנחת, העומד בנשיאותו של הרב מאיר נחמן אלחדד שליט"א שמאז איבד את שני בניו הטהורים באסון מירון הנורא, רוח שממית העירה אותו לזעוק את הזעקה הזו, בנחת, כי אנשים אחים אנחנו. להזכיר נשכחות. להביא ביטוי לאמירה הקריטית הזו. לתת משמעות לכל המוסדות והמעשים המפוארים.

ההד העצום שזכינו לקבל מאז יצא העלון הראשון, התגובות הרבות מכל גווי הקשת, ועשרות אלפי המשתתפים במבצע הקבלות - 'בנחת', הוכיחו לנו שהדור צמא לאמירה הזו. בעבור כולנו זה מהווה מים קרים על נפש עייפה, בנחת, באורך רוח, כי בשביל זה אנחנו כאן.

העלון המיוחד הזה, שלפי בקשת הציבור, עומד בס"ד להופיע מידי שבוע, מבקש לאחד את כל קהילות וגווי הקשת בעם ישראל. כל מי שסביב למשכן יחנו, ורצונם לדבוק בטוב באלוקי המאיר בעולם.

קול מבשר, מבשר ואומר, באו אחים, טעמו וראו כי טוב השם. מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, בנחת ובאורך רוח. בנחת, כי לכך נוצרנו.

בנחת, ככל מחיר!

מעשה

רב

גופו באותו היום - לא שת ליבו לדבר.

וכן כשרבו צלצולי הטלפון בביתו ובני הבית שדאגו לבריאותו רצו לנתק את הטלפון, סירב בכל תוקף לעניין. כמו כן כששם לב שדחו מישהו שלא להיכנס לבית עקב דאגה למנוחתו, ביקש להחזירו. היו מקרים שכבר נשכב במיטה למנוחה ומעם הדלת נשמעו דפיקות, מיד התרומם לפתוח ולא נתן לאיש לעשות זאת במקומו, ובוודאי שלא איפשר לדחות את הדופק בדלת.

ועל כך מעיד אחד מתלמידיו, שגר בעיר אחרת, כי לפני שנים בא להתיעץ עם רבינו לאילו ישיבות כדאי להכניס את בנו. התלמיד, שלא היה נוכח רבות בביתו של רבינו, נחרד לראות כי רבינו חלוש ביותר ונשכב על המיטה על צידו, כמובן שהתנצל מיד ואמר כי יבוא בפעם אחרת, אך רבינו הורה לו כי יכול לדבר ולשאול. תוך כדי נשמעו דפיקות בדלת, והתלמיד שעוד לא הספיק לעשות דבר נדהם להיווכח כי רבינו התרומם בזריזות ממיטתו ע"מ לפתוח את הדלת ולקבל פנימה את הבאים. שאלו אותו תלמיד בכאב "וכי אני לא יכולתי לפתוח את הדלת?" נענה לו רבינו "אם היית אתה פותח את הדלת, מה היית אומר לאנשים? שאיני יכול לקבל עכשיו... וזאת נגד רצוני!"

הרי לנו כי מתוך הארת פנים לזולת - גם אם לעיתים זו נעשית תוך הקרבה עצמית, זוכים לאריכות ימים ושיבה טובה.

בחודש האחרון הסתלק מעמנו אחד מגדולי הדור, מרן רבי גרשון אדלשטיין זצוק"ל, שזכה למה שלא זוכים לו רבים - להגיע לגיל מופלג מתוך צלילות הדעת מלאה, עד יומו האחרון, ואף בגיל מאה לא נס ליחו.

רבים תהו לסוד כוחו ובריאותו, ישנם שתלו זאת בהקפדתו על כל כללי הבריאות והרופאים, כפי שכותב הרמב"ם. אך מי שהכיר אותו ידע את סודו - הנהגתו עם הבריות בנעימות בחן ובנחת היא שעמדה לו, כמו שכתוב בגמרא (תענית כ). ששאלו את אחד האמוראים לסוד אריכות ימיו, השיב להם: 'מימי לא הקפדתי בתוך ביתי'. כראיה לכך, ניתן היה להיווכח כי במקרים בהם הייתה התנגשות בין הצורך לשמור על בריאותו, לבין רצונו הטהור לדאוג לזולתו - לא חס על עצמו, ועשה הכל בכדי להיטיב לבריות ולסייע להם, אף אם הדבר סיכן את שלומו שלו עצמו.

בכל בוקר לאחר התפילה היה מאזין ועונה לשאלות הבחורים בלימוד, כל בחור בפני עצמו, והיה שנמשך הדבר עד לשעה ויותר לאחר התפילה. היה מקרה שהגיע אליו תלמידו בעשר בבוקר לדבר עמו בלימוד. ואחד מבני הבית ששהה בבית באותה השעה חס על בריאותו של רבינו ולחש לתלמיד באוזנו שרבינו לא אכל עוד ארוחת בוקר, רבינו, שהבין בחכמתו הרבה מה לחש לו, פנה מיד לתלמיד בתנועת ביטול של הינף יד ואמר לו: "אל תשים לב למה שהוא אומר לך...", ועל אף שדחיית הארוחה שיבשה את מערכת

להסתדר עם הזולת בראשי-תיבות

הפסוק הנודע - ואהבת לרעך כמוך! תימהון עלה על פני החסידים, והם הוגיעו את מוחם להבין למה ירמזון מילותיו של רבם הנערץ, שהרי בכתוב התקין ראשי התיבות הנכונים של הפסוק הם 'ול' ולא 'בל'!

העז אחד מזקני החבורה להעלות על שפתיו את הקושיה שהטרידה את כולם - 'רבי, זה הרי לא מסתדר?' חיוך פשט על פני הרבי באומרו: 'עכשיו הבנתם את כוונתי! והוסיף מיד, 'עיקר כוונת הצו האלוקי של 'אהבת לרעך כמוך' - הוא דווקא כשזה לא מסתדר...'

האגדה מספרת כי בעת עריכת ה'טיש' אמר אחד מאדמו"רי הדורות הקודמים לחסידיו: מי מכם יוכל לומר מה הם ראשי התיבות של פרשת השבוע, 'בלק'?

ניסו החסידים את כוחם, זה אומר בכה וזה אומר בכה, אך הרבי לא היה מרוצה. הוא חיכה למשהו אחר. לאחר שנדמו הקולות, הס הושלך בקהל והכל המתנינו למוצא פיו של הרבי, שיגלה להם את הסוד הגדול, מה הייתה כוונתו?

להפתעתם הכריז הרבי: " 'בלק' ראשי תיבות של

הרכיה: נעמם!
מן הפרשה

רבבות אלפי ישראל קיבלו על עצמם להזהר בכבוד הבריות ולהתחזק באהבת ישראל במסגרת ארגון 'בנחת'

עוד הוסיף כי "רבי שמעון פסק להלכה כי 'כל ישראל בני מלכים הם', ועל כן מן הראוי שנרבה בכבוד זה לזה, וננהג כיאה לבניו של מלך מלכי המלכים".

שמות הזוכים

שמות הזוכים ב 50 שקלים

אלעזר דויטש, מנחם פייזקוב, דוד זקין, לילי סלומון, ישראל אנדורסקי, ישראל סויסה, יוכי ברנשטיין, טליה שם טוב, חיים הרצל, נתן בורשטיין, מאיר נחמן פישר, ידידה יונה, אברהם רפאל, משה לוי, מנחם כהן, אליהו ועקנין, שמשון קליין, מנחם מנדל פרוכטמן, אבישי נעים, יוסף פרל

הזוכה בטיסה זוגית לליז'נסק
יהודה בורד

הזוכה בטיסה זוגית לקרעטסר
חיים צבי איינבאך

הזוכה בסט
אור החיים הקי המבואר
נפתלי פייבלמן

הזוכה בנופש זוגי
בבית מלון בארץ הקודש
בן ציון קירשנביום

הזוכה בסט ספרי קודש
בהוצאה מפוארת
שמואל הכהן רוזנרטן

ה"ד שנהרגו בפגיעי טרור, עובר באחיות ואמו לבית גלושטיין שנהרגו בתאונה קשה בירושלים, וכלה באסון האח והאחות לבית עשור, שנהרגו באסון טראגי.

כך, בלוחות המודעות ברחובות ובבתי הכנסת - ובעצם, מכל פינה אפשרית - התבצעה הסברה רחבת היקף להגברת המודעות לנהוג 'בנחת' עם זולתנו. דוכני הסברה הוצבו בעשרות נקודות מרכזיות ברחבי הארץ ובהם חולקו חומרי עיון וקריאה בנושא חשוב זה של כבוד הזולת ואהבת ישראל. עשרות אלפים - מתוך קרוב לרבע מיליון איש שנחשפו לקמפיין 'בנחת' - ניגשו אל הדוכנים, נטלו את החומר העיוני ואף מילאו את פרטיהם תוך ציון קבלה טובה שנטלו על עצמם בעקבות הקמפיין.

ב'בנחת' מציינים בסיפוק רב את המהפכה הגדולה שהתחוללה בקרב הציבור וציינו עד כמה מרגש היה להאזין לקו בנחת שמספרו 6736*, בו הותרו מעל לעשרת אלפים איש הודעות שמעולות לחלוחית בזוויות העין, בהן ציינו כיצד קיבלו על עצמם לנהוג כבוד בהורים, בבני משפחה ובחברים, להאיר פנים בסבר נעים, להתפייס עם יריב ולכבד את הזולת, לוותר ולנהוג באהבת חנים - במשך 40 יום מאז ל"ג בעומר. כל אלו אכן השתתפו בהגדרה מיוחדת שנערכה, בה חולקו פרסים יקרי ערך.

בעמותת קדושי מירון המפעילים את מיזם 'בנחת', ציינו כי ההתעוררות בקמפיין מיוחד זה, נועדה לחזק את הציבור בנושא חשוב זה, ואכן זו צברה הצלחה מיוחדת. נשיא העמותה, המשפיע הרה"ח רבי מאיר נחמן אלחדד שליט"א, אשר שכל שניים מבניו באסון, ציין כי מטרת המבצע הייתה "לומר למשחית די ולסיים עם סדרת האסונות הקשים, והטרגדיות הקשות של האחיות והאחיות הנהרגים בפגיעי טרור ובאסונות טבע רח"ל".

מול אש המחלוקת המשתוללת מבית ומחוץ, בפילוג ובפיצול ובהסתה נוראה נגד כל מי שבשם בר-ישראל יכונה, כאשר בשולי המחנה מאכלת אש זו רח"ל אף בקצה המחנה פנימה בקרב קהילות קודש החרדים לדבר השם, יצאו בעמותת 'קדושי מירון' ביוזמה מבורכת וייחודית לזכר נשמת מ"ה קרבנות הציבור שחיהם נקטעו בשיא פריחתם, בל"ג בעומר תשפ"א. כך, באמצעות קמפיין ופעילות ייחודיים, הופצו עשרות אלפי סטיקרים בכל רחבי הארץ, מודעות פרסום נרגשות, במטרה להרבות את כבוד הבריות ואהבת הזולת.

המודעות נשאו בחלקן את דיוקנאותיהם של זוגות האחים שנהרגו בהילולת הרשב"י, לצד הזכרת מספר אחים ואחיות שהסתלקו ונלקחו לבית עולמם בחטף בחודשים האחרונים. החל מהאחים פאלי, האחים יניב והאחיות והאמא די

קו "בנחת"
*6736

בנחת

כי אדם אדם

זוכים לנצח